

for det nuværende Ministerium og uafhængig af det hele Tiden, og jeg vil ganske aabent indrømme, at der er flere af de Forholdsregler, det har bragt i Forslag, som jeg ikke har kunnet give min Sympathi eller min Stemme, men jeg har dog faaet det almindelige Indtryk, at dette Ministerium har styret Landet i disse 5 Aar, hvori det har staaet ved Roret, paa en forsvaerlig Maade, at det har ledet os i meget vanskelige Forhold, baade med Dygtighed og med en ubestridelig Hæderlighed. Jeg kan derfor ikke Andet end føle mig meget taknemmelig mod de Mænd, som i disse vanskelige Aar have staaet ved Statens Ror, og jeg siger, at, naar dette er Tilfældet, er det mig afgjort imod at sige til dem: Gaaer nu Eders Vej. Hvor der ikke er noget som helst større Spørgsmaal, der ligger for, hvor der ikke er noget til Landets Liv væsentligt og bestemt Hensyn, som kommer frem, men hvor det er Spørgsmaal af 2den eller 3die Rang, der foreligge, der kan jeg ikke give min Stemme til at tage Afsted fra de Mænd, der have indtaget den Stilling, som de have, paa en saadan uventlig Maade som den, der her bydes. Dette er jo imidlertid en Skjønssag; hvor mange af de Herrer der ville sympathisere dermed kan jeg ikke sige, men jeg maa lette mit Hjerte i den Henseende, og altsaa kan jeg ikke Andet end i samtlige her foreliggende Spørgsmaal stemme mod det, som Mindretallet har foreslaaet.

J. N. Hansen: Det er gaaet mig ligesom det ærede Medlem, der nu satte sig, at jeg ikke har tænkt at ville opholde mig ved Realiteten af de Spørgsmaal, der her ligge for. Han kom dog lidt ind paa dem, og jeg kan efter det Foredrag, vi hørte af det høitagtede Medlem for Helsingør (Raaskjov), heller ikke Andet end dog komme noget ind paa et Par af disse Spørgsmaal. Med den sædvanlige og af os Alle meget anerkjendte Dygtighed, som det ærede Medlem besidder, har han her udviklet for os, hvor nødvendigt det skulde være at stemme saaledes, som Ministeriet ønsker, over to af de foreliggende Spørgsmaal. Med Hensyn til Realiteten af disse Forslag al jeg, overfor hvad det ærede Medlem sagde,

kan holde mig til, hvad der staaer i den af Finansudvalget afgivne Erklæring om disse Punkter. Der staaer nemlig: „Udvalgets Medlemmers Stilling til disse Spørgsmaal vilde have været den samme som tidligere; dersom Ministeriet ikke bestemt havde erklæret sig mod, at der i denne Henseende foretoges Forandring i, hvad Landstinget har vedtaget.“ Det ærede Medlem, saavelsom hele Ministeriet, eller de Medlemmer af Ministeriet, der have confereret med Finansudvalget og deeltaget i de Forhandlinger, der om dette Spørgsmaal ere førte her i Salen, have ikke kunnet overbevise Finansudvalget om det Rigtige i at betragte Sagen paa den Maade, hvorpaa det ærede Medlem vil have den betragtet. Han har ikke formaaget — og naar han ikke har kunnet det, saa gød jeg vidst, hvem der skulde kunne det — at overbevise Finansudvalgets Medlemmer om Rigtigheden af, at disse Summer skulde bevilges; det er dette, jeg vil sætte imod hans Udvikling idag. Naar jeg vil sige noget Yderligere derom, saa er det med Hensyn til den Maade, hvorpaa det ærede Medlem ved denne Leilighed har talt overfor Thinget. Jeg troer ikke, at denne Maade er ganske rigtig, det vilde neppe være rart, om vi fra vor Side vilde tale til Fleertallet og til det ærede Medlem paa samme Maade, som han taler til os med Hensyn til Motiver, som det ærede Medlem dog ikke kan kjende. Han vilde kalde Mindretallets Stilling her i Thinget et Omflag — dette skal jeg ikke formene ham, jeg vil ikke strides om Ord — han sagde, at man slog om. Der kan siges overordentlig meget imod disse Udtryk, men den skal jeg lade staae hen. Hvad derimod det ærede Medlem siden kom til, da han omtalte, at det maatte være personlige Hensyn, der her ledede dem, som ikke vilde give disse Bevillinger, at det maatte være Ens Ven eller Ens Søn, som man tog Hensyn til ved denne Leilighed, at det maatte være Ens Bælger, der vare komne til En og havde sagt: For Alting fri os for dette! — derom vil jeg spørge: Er det dog en rigtig Maade at tale til en Deel af Thingets Medlemmer paa, at sige, at den Stilling, de indtage, forud kan være bestemt derved, at Ens personlige Ven eller Søn eller Bælger er kommen til